

WILLIAM VANDIESEL

William Vandiesel is de spilfiguur van de Vandiesel Company. Hij is de nazaat van de legendarische piraat Jack Vandiesel en als dusdanig zijn enige echte erfgenaam. William is een levensgenieter, maar toch is hij een keiharde werker die altijd in de *line of fire* staat en vooral een teamgenoot op wie iedereen altijd kan rekenen. Hij voelt intuïtief zaken aan waar anderen geen voeling mee hebben.

De dagelijkse leiding laat hij over aan 'de baas' en hij vormt meestal een team met Mae.

DE BAAS

Jack Winters, beter bekend als 'de baas', is een voormalige CIA-topman en ook de contactpersoon van de officiële instanties in de verschillende landen.

Hij leidt de Vandiesel Company vanuit de *Operations Control Room* (OCR) in de Brusselse Marollen, enerzijds met ijzeren hand en anderzijds met een fluwelen handschoen. Dat wil zeggen dat hij tijdens een operatie ijzeren discipline eist en onvoorwaardelijke opvolging van zijn bevelen, terwijl hij daarbuiten als een vader is voor zijn team.

WILLY

Willy is een Amerikaan en ex-CIA-agent met heel wat ervaring op het terrein. Hij is de logistieke verantwoordelijke bij de Vandiesel Company. Zijn werkterrein is de *Operations Control Room* (OCR). Hij komt nog slechts af en toe op het terrein, maar is wel alomtegenwoordig door zijn centrale rol in de activiteiten.

Willy is getrouwd met Mae.

MAE

Mae is een bijzonder knappe, Aziatische vrouw. Ze is getrouwd met Willy. Ze willen samen graag een kind, maar vorig jaar kreeg Mae een miskraam.

Op het terrein vormt ze meestal een team met William Vandiesel. Ze is een experte op het gebied van oosterse gevechtskunsten. Ze is ingenieur van opleiding en heeft een grote technische kennis. Haar oosterse roots, maar vooral haar schoonheid, speelt ze vaak uit om in volle actie haar doel te bereiken.

WALKER

Jacques Vanderstappen is een Belgische politieagent die gedetacheerd is bij de Vandiesel Company. Zijn naam is een typisch Belgische combinatie van een Franstalige voornaam met een Vlaamse familienaam. Omdat dat voor William te moeilijk in de mond ligt, werd hij binnen het team omgedoopt tot Jack Walker. De meesten noemen hem gewoonweg 'Walker'.

Walker was al sinds de eerste dag helemaal weg van Annette, die ook deel uitmaakt van het team. Hij vormt met haar een passioneel koppel. Ook op professioneel vlak vullen ze elkaar perfect aan.

ANNETTE

Annette Spijker is een Amsterdamse die door de Nederlandse overheid gedetacheerd is bij de Vandiesel Company.

Ze is een roodharige, wulpsse vrouw die niet op haar mondje gevallen is.

Sinds het eerste boek heeft ze een klik met Walker. Zowel professioneel als op liefdesvlak delen ze dezelfde passie.

BILLY

Billy is een jonge Zweed die bij de Vandiesel Company terechtgekomen is na een korte carrière bij de Zweedse marine, waar zijn vader opperbevelhebber is.

Hij heeft een grote kennis van het maritieme gebeuren en is gepassioneerd door de natuur in het algemeen. Billy is binnen het team de expert in survivaltechnieken.

Meestal vormt hij een duo met Julie, die sinds een tijdje ook zijn verloofde is.

JULIE

Julie Townsend is een jonge, Britse vrouw. Ze heeft zich gespecialiseerd in grime en maquillage en kan daarmee iemand een ware gedaanteverwisseling laten ondergaan. Ze is onverschrokken en vooral spontaan. Daardoor komt ze soms in situaties terecht die niet altijd even veilig zijn, maar ze slaat zich er altijd doorheen.

Samen met haar grote liefde Billy vormt ze een niet te onderschatten duo waar de Vandiesel Company heel wat aan heeft.

SAM

Sam, 'de Bonsaiman', is een Belgische militair die als gelegenhedsagent voor de Vandiesel Company werkt. Hij is getraind in special ops en gespecialiseerd in overlevings-technieken.

Waar anderen afhaken, begint de fun pas voor Sam. Zijn oosterse kennis past hij met precisie toe voor zowel het cultiveren van bonsaiboompjes als het uit de weg ruimen van lastposten. Zijn hoge zengehalte zorgt voor een unieke band met William.

DE HOED

'De Hoed' is een personage dat een geringe, maar vaak cruciale rol speelt in de Vandiesel Company. De man is een goud- en muntenhandelaar die zijn hoofdkwartier in Brussel heeft, vlak bij de thuishaven van de Vandiesel Company. Het team kan een beroep doen op hem als ze een expert nodig hebben in delicate zaken. Ze weten dat ze altijd op hem kunnen rekenen.

Wil je de leden van de Vandiesel Company nog beter leren kennen? Op de website (www.thevandieselcompany.com) vind je het levensverhaal van elk van hen!

VOORAF

COBURG_ FRANS VAN SAKSEN-COBURG-SAALFELD

28 december 1776. De 26-jarige Frans van Saksen-Coburg-Saalfeld had zich teruggetrokken in de eenzaamheid van de zolderkamer in de dubbele toren van slot Ehrenburg.

Het voorbije jaar was voor hem een emotionele malle molen geweest. Op 6 maart was hij gehuwd met de tien jaar jongere Sophia Ernestina van Saksen-Hildburghausen. Op 28 oktober was ze overleden. Ze was de laatste zes maanden bedlegerig geweest en hij was niet vaak bij haar geweest.

Deze morgen, dag op dag twee maanden na haar overlijden, kwam haar persoonlijke hofdame naar hem toe met een baby in de armen.

“Mevrouw heeft me op haar sterfbed gevraagd dit vandaag te doen”, zei ze plechtig.

Hij keek haar verbijsterd aan.

“Wat heeft ze u precies gevraagd?”

“Uw zoon naar u te brengen, precies twee maanden na haar overlijden.”

Frans wist niet wat te zeggen of te doen. De hofdame deed een poging om de baby in zijn armen te leggen, maar hij zette instinctief een stap achteruit.

“Wat bedoelt u?”

De hofdame herhaalde nog eens wat ze even tevoren gezegd had.

“Mijn vrouw is gestorven aan de gevolgen van een longontsteking”, antwoordde hij verward.

“Neen,” zei de hofdame, “zij is gestorven ten gevolge van verwickelingen in het kraambed, maar uw zoon heeft het overleefd.”

“Dat kan niet”, reageerde hij.

De hofdame keek hem strak aan.

“Ik heb het mevrouw beloofd”, zei ze.

“Ga terug naar je vertrekken”, beval hij.

De hofdame bleef daar nog steeds staan met de baby in haar armen en keek hem met een dwingende blik aan. Het was de eerste keer in zijn leven dat een dienaar hem de les spelde.

“Ga naar je vertrekken en neem dat kind mee!” riep hij.

Twee dagen later werd de hofdame gedwongen om met de baby in een rijtuig te stappen. Ook een van de vertrouwelingen van Frans van Saksen-Coburg-Saalfeld reisde mee. De man had een vertrouwelijk document en een buidel met goudstukken en diamanten op zak voor een verre achterneef die deel uitmaakte van de Raad van Tien van doge Alvise IV Mocenigo. Die achterneef zou ervoor moeten zorgen dat het kind kon opgroeien in het dogepaleis en een goede opvoeding zou krijgen.

Als tegenprestatie, zo stond in het document vermeld, zou Frans van Saksen-Coburg-Saalfeld bevoorrechte relaties met de Republiek Venetië bepleiten en invoeren waar hij kon.

SINT-PETERSBURG_ PAUL PETROVITSJ ROMANOV

26 april 1776. Wilhelmina Louisa van Hessen-Darmstadt was gillend overeind gekomen toen de vroedvrouw de navelstreng doorgeknipt had. De dokter was naar voren geschoten en had haar nog net kunnen opvangen. Ze had nog iets gefluisterd en had toen haar laatste adem uitgeblazen.

Paul Petrovitsj Romanov werd even later op de hoogte gebracht van het overlijden van zijn vrouw. Hij voelde een steek van pijn door zijn hart gaan, maar gaf geen krimp. De dokter draaide zich om en maakte aanstalten om terug te gaan naar de kamer van Wilhelmina. Hij had geen zin om in een muffe kerker te worden gegooid.

“Stop!” beval Paul Petrovitsj Romanov.

De dokter bleef abrupt staan.

“Het kind?”

De dokter draaide zich om en keek de zoon van tsaar Peter III en tsarina Catharina II aan.

“Het kind is een flinke, gezonde dochter”, antwoordde de dokter.

Paul Petrovitsj Romanov gaf een teken dat de dokter kon gaan.

Daarop liep hij naar het raam. Hij keek naar de schepen die op de Neva voeren en zag een Venetiaans koopvaardijschip aanmeren aan de over-

kant. Hij draaide zich om en gaf een ruk aan een sierkoord.

In een belendende kamer klingelde een bel zeer luid. De man die in de kamer aan het werk was, sprong meteen overeind en liep naar de ruimte waar Paul Petrovitsj zich bevond.

“Ik wil de Venetiaanse koopman spreken”, zei deze toen de bediende binnenkwam.

“Welke Venetiaanse koopman?”

Paul Petrovitsj Romanov pakte de bediende ruw bij de arm en sleurde hem naar het raam.

“Daar,” zei hij, “ik wil die Venetiaanse koopman spreken die net met dat schip aangekomen is.”

De bediende wilde nog vragen wanneer zijn meester dat gewild zou hebben, maar besefte net op tijd dat dat een overbodige vraag was.

“Ik ontbied hem meteen.”

Paul Petrovitsj loste zijn greep en liet de man gaan.

Een week later was het Venetiaanse koopvaardijschip vertrokken met een paar extra passagiers en een baby aan boord. De koopman had een brief bij zich van de zoon van tsaar Peter III die hij aan een van de leden van de Raad van Tien van doge Alvise IV Mocenigo zou moeten geven. Dat zou hem in een bevoorrechte positie brengen bij de doge en zijn entourage.

BRUSSEL_ DE BRUSSELSE GESLACHTEN

13 juli 1830. De voorzitter van de adellijke hoofden had net de jaarlijkse vergadering officieel voor geopend verklaard. Hij knikte naar de zes andere mannen rond de grote tafel. Samen vormden ze de vertegenwoordigers van de zeven Geslachten van Brussel.

Er lagen drie mappen op tafel.

“Ik stel voor dat we...”, begon de voorzitter.

Een van de mannen stond op en kuchte net luid genoeg om alle aandacht naar zich toe te trekken. De voorzitter zweeg en keek de man streng aan. Hij hield er niet van om onderbroken te worden door een mindere.

“Wat is er?” vroeg hij.

De kucher knikte en nam het woord.

“Is het wel verstandig om op dit moment extra leden aan de Geslachten toe te voegen?”

Iedereen keek hem zwijgend aan.

De voorzitter voelde de twijfel onder de huid van de vijf anderen sluipen. Twee van de drie dossiers gingen over toevoeging van vertrouwelingen aan zijn Geslacht.

“Wat bedoel je?”

De man kuchte opnieuw en laste een lange stilte in. Hij maakte van die stilte gebruik om de vijf anderen een voor een lang genoeg in de ogen te kijken.

“Het zijn rare tijden”, zei hij.

De vijf anderen knikten.

“Is het verstandig om op dit moment onze rangen uit te breiden?”

De voorzitter bleef onbewogen. De vijf anderen knikten opnieuw.

“Hebben jullie de sfeer in de straten al eens goed opgesnoeven?”

De vijf anderen kuchten nu ook eens.

“Hebben jullie dit al op de muren gezien?”

Hij pakte een koker die naast hem op de grond stond en haalde er een opgerold vel papier uit. Iedereen keek gespannen toe.

Wij willen Willem weg,
wilde Willem wijzer worden,
willen wij Willem weer.

De voorzitter draaide zijn hoofd van het papier naar de vijf anderen en keek hen op zijn beurt strak aan. De vijf hadden het even moeilijk, want ze voelden de spanning tussen de twee mannen.

“Als ik het goed begrijp...”, zei de voorzitter met imponerende stem.

Hij laste, net als zijn opponent, een pauze in en keek de vijf anderen ook een voor een aan.

“Als ik het goed begrijp,” hernam hij, “stel je voor dat we een keuze maken.”

De man met het papier knikte.

“Het zou ongehoord zijn mochten de zeven Geslachten in verdeeldheid uit elkaar gaan.”

De man met het papier verroerde geen vin. De vijf anderen keken allemaal strak voor zich uit. Niemand sprak een woord.

“Als ik het goed begrijp,” zei de voorzitter opnieuw, “dan wil je deze kwestie voorrang geven op de dossiers met ‘preuve van afkomst’ alsook op de jaarlijkse voordracht van drie personen voor het burgemeesterschap en ambt van schepen.”

“Klopt”, antwoordde de man met het papier.

De voorzitter kneep zijn ogen tot spleetjes. De vijf anderen sloegen de confrontatie in alle stilte gade.

“Goed,” besliste de voorzitter, “dan zullen we stemmen.”

De spanning was om te snijden.

“Diegenen die aan mijn kant staan, komen dan ook letterlijk aan mijn kant van de tafel zitten”, zei de voorzitter op zelfzekere toon.

“Perfect,” antwoordde de man met het papier ook zelfzeker, “dan kunnen zij die mijn visie delen bij mij komen zitten.”

“Bon,” zei de voorzitter, “dan gaan we nu over tot deze unieke en ultieme stemming. Tijd om kleur te bekennen.”

De vijf mannen keken elkaar aan. De kleinste van het gezelschap slaakte een zucht, stond op en ging bij de voorzitter staan. De voorzitter straalde een en al zelfvertrouwen uit.

De tweede die opstond, keek de man met het papier even aan, sloeg toen de ogen neer en ging ook bij de voorzitter staan.

“Drie tegen één”, zei de voorzitter triomfantelijk tegen de drie mannen die nog aan de andere kant bij elkaar zaten.

Daarop stonden twee van de drie overblijvende mannen tegelijkertijd op en gingen bij de man met het papier staan.

“Drie tegen drie”, zei de man met het papier zelfzeker.

Alle ogen waren gericht op de laatste man. Die liet zijn hoofd tussen zijn handen zakken.

“Die houding komt niet overeen met het beeld in het wapenschild van je Geslacht”, zei de voorzitter honend.

De man hief zijn hoofd op. De twijfel stond in zijn ogen.

“Wat zal het zijn?” vroeg de voorzitter.